

Na poparcie odwołania Région de Bruxelles-Capitale podnosi jedyny zarzut dzielący się na dwie części.

Po pierwsze, odmowa zbadania przez Sąd warunków dopuszczalności skargi w świetle art. 9 konwencji z Aarhus wynika z błędnej wykładni art. 2 ust. 4 i art. 9 owej konwencji i nie została właściwie uzasadniona.

Po drugie, brak bezpośredniego oddziaływania na skarżącą Sąd stwierdził kosztem niewystarczającego uzasadnienia, a także nieuwzględnienia art. 263 akapit czwarty TFUE, a także art. 20 ust. 2, art. 32 ust. 1, art. 36 ust. 3, art. 41 ust. 1 oraz art. 43 ust. 5 i 6 rozporządzenia nr 1107/2009.

W części drugiej odwołania, przedstawionej na wypadek gdyby Trybunał uwzględnił wniosek o uchylenie zaskarżonego postanowienia i postanowił sam orzec o dopuszczalności skargi, Région de Bruxelles-Capitale przedstawia powody, dla których jego skarga powinna zostać uznana za dopuszczalną, gdyż spełnia przesłanki określone w art. 263 akapit czwarty TFUE.

(¹) Dz.U. 2017, L 333, s. 10.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 6 marca 2019 r. w sprawie T-289/15, Hamas/Rada, wniesione w dniu 16 maja 2019 r. przez Hamas

(Sprawa C-386/19 P)

(2019/C 220/33)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Hamas (przedstawiciel: adwokat L. Glock)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku z dnia 6 marca 2019 r., Hamas/Rada, T-289/15;
- wydanie prawomocnego orzeczenia w przedmiocie kwestii objętych odwołaniem;
- obciążenie Rady kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi cztery zarzuty na poparcie odwołania.

Po pierwsze, orzekając, że okoliczności faktyczne wskazane w pkt 15 załącznika A i w pkt 17 załącznika B do przedstawienia uzasadnienia aktów z marca 2015 r. zostały powołane samodzielnie przez Radę, Sąd przeinaczył znaczenie dokumentów zawartych w aktach sprawy, zastąpił własnym uzasadnieniem uzasadnienie autora zaskarżonych aktów, naruszył obowiązek uzasadnienia orzeczenia i pozbawił skarżącego możliwości przygotowania obrony.

Po drugie, Sąd naruszył art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, przyjmując, że decyzja organu administracji została przyjęta przez właściwą władzę w rozumieniu tego przepisu, podczas gdy decyzja ta nigdy nie stanowiła przedmiotu kontroli sądu.

Po trzecie, Sąd naruszył art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/93, art. 296 TFUE, prawo do obrony i prawo do skutecznej ochrony sądowej skarżącego, orzekając, że decyzja brytyjska stanowi decyzję o wymierzeniu sankcji karnych i że Rada miała w konsekwencji obowiązek odniesienia się w miarę możliwości do oceny organu, który ją przyjął.

Po czwarte, orzekając, że Hamas i Hamas IDQ stanowią jeden podmiot, Sąd naruszył reguły związane z ciężarem dowodu, uwzględnił poprawienie uzasadnienia przez Radę w toku instancji, uwzględnił dowody bez zbadania, czy są rzetelne, naruszył kontradiktoryjny charakter debaty dotyczącej okoliczności faktycznych, przeinaczył materiały zawarte w aktach sprawy i naruszył zasadę niezależności postępowań.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 8 marca 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud — Republika Czeska) — D. H./Ministerstvo vnitra

(Sprawa C-704/17) ⁽¹⁾

(2019/C 220/34)

Język postępowania: czeski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 83 z 5.3.2018.

Postanowienie prezesa Trybunału z dnia 3 kwietnia 2019 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel — Belgia) — Oracle Belgium BVBA/Belgische Staat

(Sprawa C-318/18) ⁽¹⁾

(2019/C 220/35)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 294 z 20.8.2018.
